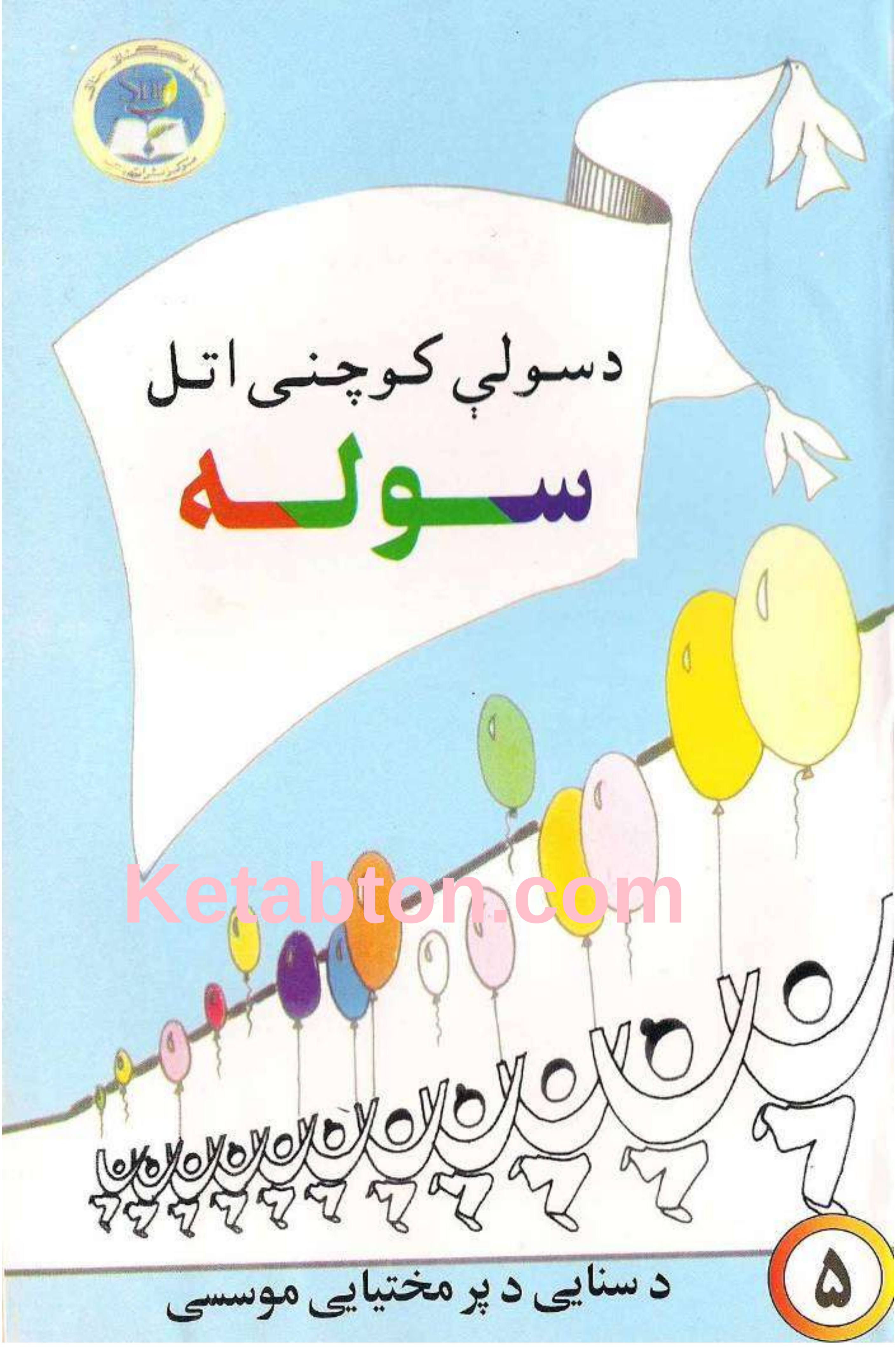

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

د سولې کوچنې اتل

خپرونکې : د سنايي پرمختيايي موسسه
مسول مدير : راز محمد دليلي
ليکونکی : احمد فريد عارفي
پښتو ژباړه : غلام حضرت رحيمي
انځورګر : فتانه بکتاش عارفي
کمپوز او ديزاين : سيد نذير حسيني

لومړی طبع : ۱۰۰۰ ټوکه، د سنايي پرمختيايي موسسه (SDO) د ۱۳۸۶ د وري مياشت.
دوهم طبع : ۱۰۰۰ ټوکه، د سنايي پرمختيايي موسسه (SDO) د ۱۳۸۷ د ژمی مياشت.
دريم طبع : ۱۰۰۰ ټوکه، د سنايي پرمختيايي موسسه (SDO) د ۱۳۸۸ د ژمی مياشت.
څلورم طبع : ۲۰۰۰ ټوکه، د سنايي پرمختيايي موسسه (SDO) د ۱۳۸۹ غويا مياشت.

اتم سړك، قلعه فتح الله د سنايي موسسه: په کابل کې پته
تيلفون: ۰۲۰ - ۲۲۰۱۶۹۳
۱۸۱: پوست بکس
بريښنا ليك: sieal@brain.net.pk
انترنيت پانه: www.sanayee.org
اورکزي پلازې شاته، يونيورستي ټاون، پيښور پاکستان: په پاکستان کې پته.
تيلفون: ۰۰۹۲ - ۹۱ - ۵۸۴۲۱۵۵ - ۹۱۵۸۲۱۶۵
فکس: + ۹۲ + ۹۱ - ۵۸۴۵۱۳۹

ددې کتاب ټول حقوق د سنايي پرمختيايي
موسسې پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

تصويري کيسه

د سولې کوچنی اتل

سوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سولې کوچنی اتل

موږ د څلورم ټولګي زده کوونکو په ښوونځي کې ښه نوم او نښان درلود.

زموږ د غه شهرت پخپلو کې د دوستۍ، صمیمیت، ملګرتیا او له یو بل سره د همکارۍ په خاطر وو.

زموږ د رویښت کسیزه ټولګي ځانګړی نظم او ترتیب لرلو ځکه ټول په داسې حالت کې وو چې د یو او بل له خوښې او د نورو دوستانو له خوشحالۍ پرته مو د بل څه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

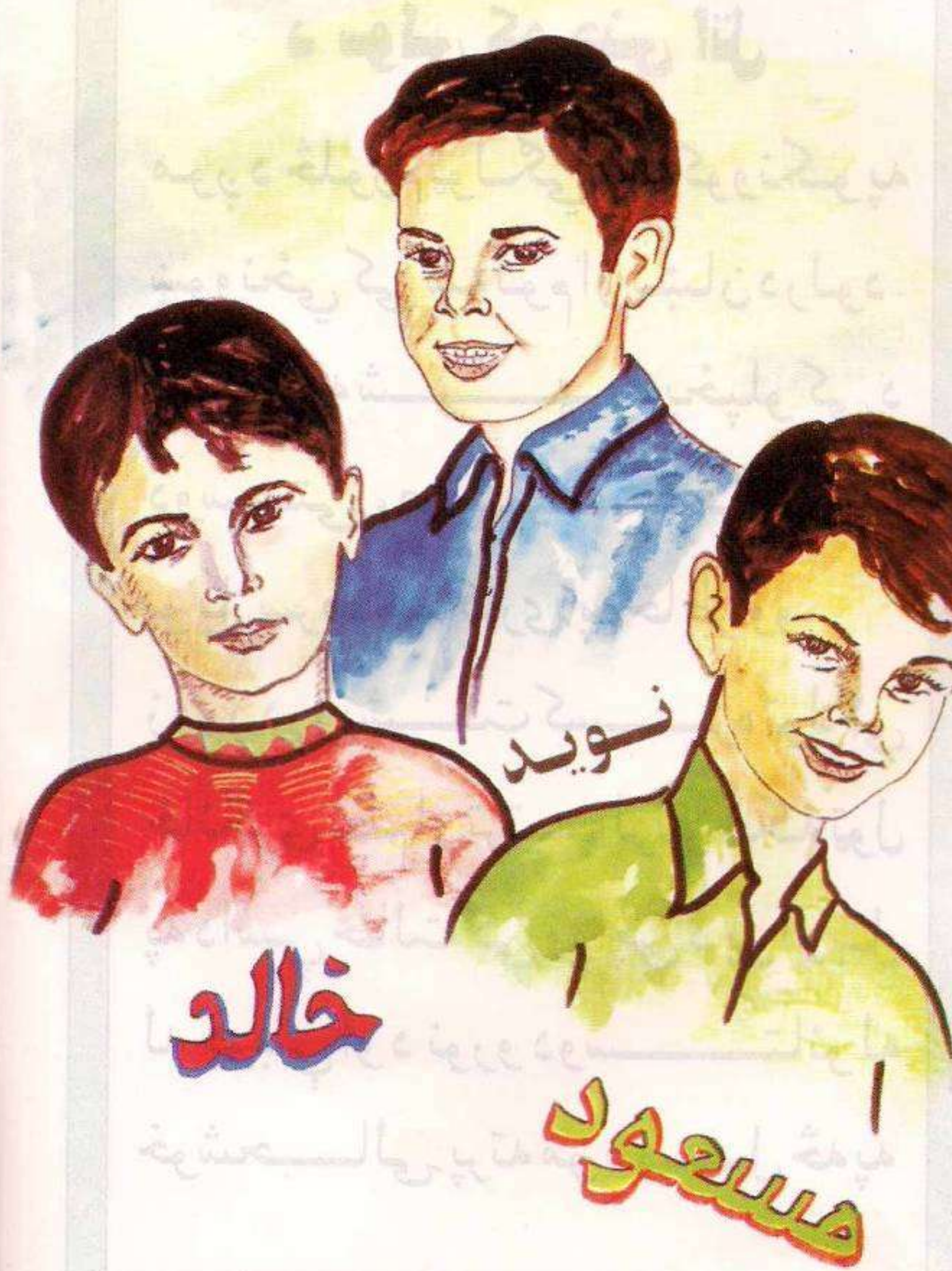

ښکله فکر نه کولو.

د ښوونځي د کارونو په سرته رسولو کې مو هم خپله همکاري نه سپموله. خالد او نوید زموږ دوه تنه ټولګې ملګري وو چې ښو اخلاقـــو، ښې روزنې او ښه لیاقت نمونه وو.

مسـعود هم د هغوي یو نږدې دوسـت و. هغوي ډیر خواره ملګري وو. تل بـــه یې کوښښ کولو چې نورو ته ګټور تمام شي. ورځې او اوونۍ تیرې دې او زموږ ټولـو په زړونو کې د مینې او دوستۍ څپې ورځ په ورځ زیاتیدې. ټول په لوستونو بـوخت وو ځکه څلور نیمه میاشـــتنۍ آزموینه را روانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یادولو وړ ده چې ډیر زړه ســوانده او مهربانه ښوونکې مو هم درلودل. هغوی هم زموږ په ښوونه او روزنه کې زیات زیار ګاله. خو لکه څنګه چې د ژوند د خوشحـــالۍ ورځې کمې وی، زموږ د ټولګي پر فضا بـانديې هم د خوابـدیو توري وریځې راخورې شــوې او هغه داسې چې:

یوه ورځ خالد او نوید د همیشني عادت پر خلاف غیر حـاضر وو. ټول حـیران وو چې ولې دغو دوو خوږو دوســتانو غیر حـاضري کړې ده، ځکه هغوی هیڅکله هم غیر حاضري نه کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبـــا هم په ټولګي کې د هغوي ځايونه
تش وو، ټول حـــيران وو چې زموږ په دغو
دوستانو څه شوي دي چې نه دي راغلي.
تردې چې په دريمـه ورځ خالـد يـوازې او
ډير خواشـــينى ټولګي ته راغى. په څيره
کې يې هغه پخوانى خوشحـــالي نه وه.
خواشيني او خپه ښکاريده. ټول ورڅخه
راتاو شــــــــول، هريو ورڅخه پوښتني
کولې، چيرته وې خالد جانه! نويد ولې
نه دي راغلى؟ ژرشـه وو ايه چې موږ ټول
درپســـــې خپه وو. خالد پټه خوله وو او
ځواب نه راکاوه.
په پاى کې مو په لوړ غږ او جدي توګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځخه وپوښتل: خالد جانه ووايه چې
څه پېښ شوي دي؟
آخر د خالد شونډې بېرته شوې، په
داسې حال کې چې له خيرې څخه يې
قهر اوريده په رپيدلو شونډو يې وويل:
«د نويد پوښتنه مه کوئ! افسوس چې
نويد نور هغه پرونی نويد نه دی. زما
هيلې او آرزوګانې يې په ايرو بدلې
کړې. ما هغه دوست او ورور باله، خو
اوس هغه يو خود خواه او کلان کاره
بنيادم شوی دی، چې تاسې نه پوهيږئ
خو زه پوهيږم. ما له خپلو غمونو سره
پريږدئ او ولاړ شئ...»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خالد خبرې لاپای ته نه وې رسیدلې
چې لوست پیل شو او د درې ښوونکی
صاحب ټولګي ته راغی. زده کوونکي
ټول د هغه په احترام ودریدل. کله چې د
درې ساعت پای ته ورسید او تفریح
شوه، ټول زده کوونکي د خالد په
شاوخوا راټول شول او بیا مو هم غوښتل
ورڅخه پوښتنې وکړو خو خالد د اوبو
څښلو په بلمه له موږ څخه لرې شو.
ټول دوستان په تیره بیا مسعود
خواشیني و چې حتماً کومه مهمه
پیښه شوې ده چې خالد دومره د نوید
په باب یادونه کوي. ځکه هغوي مو
څلور کاله داسې نه وو لدلي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترمنځ يې کوم کوچنی خپګان هم پیښ شوی وي.

موږ هیڅ یو نه پوهیدلو چې ولې دغه دوه تنه دوستان له یو بل نه خپه شوي دي چې ان دوه ورځې له ښوونځي څخه هم غیر حاضر شول. د رخصتۍ په وخت کې هم خالد بکس او کتابونه تر تخرګ لاندې کړل. په بیړه ان په منډه وسره د کور په لور روان شول. ټولو د ټولګي ملګرو او مسعود په حیرانتیا سره دې حالت ته کتل او ټولو تعجب کاوه او نه پوهیدل چې څه وکړي.

فکر مو وکړ چې د نوید راتلو ته انتظار وباسو چې په خبره پوه شو او لاره چاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ومومو.

تاوده لمر ارکړو چې د خپلو کورونو په لور روان شو او يو څه دمه وکړو.

سبا کله چې موږ د خپل ټولګي په تنظيم بوخت وو نويد ورو ټولګي ته راننوتلو او په لوړ غږ يې ټولو ته سلام واچاوه، ټولو په خوشحالۍ او غالمغال سره هغه په لاسونو کې پورته کړ او شکر مو وکړ چې بيا ټول سره يو ځای شو.

خو څو شيبې لا نه وې تيرې شوې چې دې چغو خپل ځای سکوت او چوپتيا ته ورکړ او بيا هر يوه پوښتنه کوله چې دا څو ورځې ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه غلې؟ ولې؟ ولې؟ په پای کې نوید
سل زړونه یو کړل او خپله کیسه یې داسې
بیل کړه:
درې ورځې مخکې چې د ماز دیګر له
لمانځه وروسته مې وره نان وایی ته وړل،
د نانوایی ترڅنګ د ویډیو ګیم کلپ دی
چې هلکان هره ورځ په کې ویډیو ګیم
کوي. یو ناڅاپي مې خالد له نورو دوو تنو
سره په ویډیو ګیم کې ولید، ډېر خپه
شوم، له ځانه سره مې وویل خالد او دا
ځای؟؟؟
له دې امله چې خالد ډېر را باندې ګران و نو
ځان مې کنټرول نه کړ او په قهر سره مې پرې
غږ وکړ: دا ستا ځای نه دی! زه خجالت باسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ستا دوست یم او نور په لسګونو
نصیحتونه خود خالد غوږ ونه لکه چې
کاڼه شوي وي، زما خبرو ته یې هیڅ پام
ونه کړ او له دې امله چې هغه د خپلو
ویډیو ګیم بازه ملګرو ترمنځ وشرمید،
زه یې په خرابو او ناوړو خبرو خپه کړم او
د خپلو دوستانو په لمسون یې په مخ په
څپېړه ووهلم.
کله چې خبره دې ځای ته را ورسیده،
نوید سوړ اسویلی وکیښ او وې ویل: د
نیکۍ سزا بدي ده.
له یوې لنډې چوپتیا وروسته نوید د خپلو
خبرو په دوام وویل: ما خالد پیژاند، ستاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شان د هغه له اخلاقو، روزنې او لیاقت څخه خبر وم نو کله مې چې د دوی کور ته ورسوله له مور څخه مې اجازه واخیستله او د خالد دوي کور ته ورغلم. نږدې یو ساعت ورته ماتل شوم چې له هغه سره له نږدې خبر وکړم، خپلو کړو وړو ته یې متوجه کړم او بیرته سره دوستان شو. خو کله چې خالد کور ته راغی او زه یې ولیدلم باور و نه کړي...

د نوید له سترګو څخه اوښکې روانې شوې او ستونی یې ډک شو. ټولو دوستانو سرونه کښته اچولي وو او خپه وو.

نوید خپلې اوښکې پاکې کړې او غاړه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تازه کړه او بیا یې په خبرو پیل وکړ:
زه هغه شپه د خپلې خولې په ترخه مزه
پوه شوم. وپوهیدم چې د یو دوست له
لاسه ورکول څومره سخته خبره ده.
سبا مې له خپلې مور سره مشوره وکړه
او بیا د خالد دوې کور ته ورغلم چې د
هغه له مور او پلار سره چې زه هم د خالد
په شان پرې ګران یم خبرې وکړم او
هغوې د خالد په دې کار خبر کړم، کله
چې د هغوې کور ته ور ننوتم، د ورځې
په وخت کې په کور کې د خالد له
موجودیت څخه حیران شوم.
زما په فکر خالد له شرمه مکتب ته نه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللی او په کور کې ناست و.

نوید لا خپلې خبرې نه وې خلاصې کړې چې خالد په چټکۍ سره ټولګي ته را ننوت او له سلام او پوښتنې پرته د صنف په یوه وروستۍ چوکۍ کیناست.

ورځې تیرېدې او مور داسې یوه شول چې خالد یې په کور کې هم ملامت کړی دی او خالد د نوید په وړاندې لاپسې عقده مند شوی دي. او له زړه نه ورځخه خپه دی او هیڅ کله یې نه غوښتل چې بیا له نوید سره دوستي وکړي.

د څلورم ب ټولګي نور هغه پخوانی ټولګي نه و، هر یو په یو کونج کې کیناست او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل لوستونه مو لوستل.

خالد او نوید چندان له لوست سره مینه نه درلودله. کورنۍ وظیفې یې هم نه کولې. موږ ټول د هغوی په دې حالت خواشیني وو، خو مسعود له نورو څخه زیات خپه و.

ځکه هم خالد او هم نوید د هغه ښه دوستان وو. زموږ ټولګي ملګرو د مسعود په مرسته ځو ځلې هڅه کړې وه چې نوید او خالد سره پخلا کړو خو امکان یې پیدا نه کړ، ځکه خالد نا اهله ملګرو له کاره ایستلي و. هغوي نوید د خالد دښمن باله او خالد یې هڅولو چې له نوید سره پخلا نه شي. د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبـرې علت هم څرګند و او هغه دا چې د
هغوي ويډه يوګيم خوښ و خو له لوست او
ښوونځي سـره يې دښمني وه. خو خالد
په دې ورځو کې ويډه يوګيم ته هم نه تللو.
کـرار کـرار د ټولـګي زده کوونکي هم په
دوو ډلو وويشـــل شـــول څوك د نويد
پلويان وو او څوك هـم د خالـد. دوي ټول
هغه دوســتان وو چې خپل ټول ځواك او
انرژي يې په صميميت، دوســتۍ او د
ټولـګي په ترتيـب او تنظيـم لګولـه خـو
اوس زموږ ټولګي خپل شهرت له لاسـه
ورکړيدی.
مسعود تل پريشانه و او زيات تلاش يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاوه چې دغه حالت پای ته ورسوي خو نه
بریالی کیده. د پښتو او دري ښوونکي
هم په دې موضوع باندې څه نا څه خبر
شوي وو، ځکه د ټولګي حالت په ښکاره
دا موضوع بیانوله. هغوی څو ځلې له
زده کوونکو څخه پوښتني وو چې په
موضوع پوه شي، خو مور له شرمه خپلو
ښوونکو ته څه نه ویل. مور ټول پوهیدلو
چې جنګ او دعوا ښه کار نه دی او زمور
خواره ښوونکي خپه کیدل.
شپې ورځې تیریدې، داسې وخت را ورسید
چې مسعود هم غیر حاضري پیل کړه، تر
دې چې غیر حاضري یې لسو ورځو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسيدله. هلكان پريشانه وو ځكه آزمويني را رسيدلې وې. موږ ټولو لوستونه ويل او كوښښ مو كولو خو د مسعود درك نه و، تر هغه چې مسعود يو ورځ راغى كله چې هغه له لس ورځنۍ غير حاضرۍ وروسته ټولګي ته ننووت، د دري ښوونكى د حاضرۍ په اخستلو بوخت و، د مسعود حالت داسې ښكاريده چې تا به ويل كوم مهم پيغام يې راوړى دى. موږ ټولو د پوښتنې حالت غوره كړى و. خو د ښوونكي صاحب موجوديت د پوښتنې اجازه نه راكوله. مسعود د دري له ښوونكي سره د روغ بړ په وخت كې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښوونکي صاحب په غوږ کې څه وویل چې موږ وانه اوریدل.

کله چې مسعود په څوکۍ کیناست، ښوونکي صاحب وویل: نن لوست نه وایو، مسعود جان موږ او تاسې ته د خپلې غیر حاضرۍ کیسه کوي.

دا د جنګ او سولې د ښارونو یوه رښتینې کیسه ده چې مسعود تیرې لس ورځې هلته تیرې کړې وې او د هغو ښارونو حالات یې لیدلي دي.

اوس زه د مسعود په څوکۍ کښینم او له تاسو سره یو ځای د هغو کیسې ته غوږ نیسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

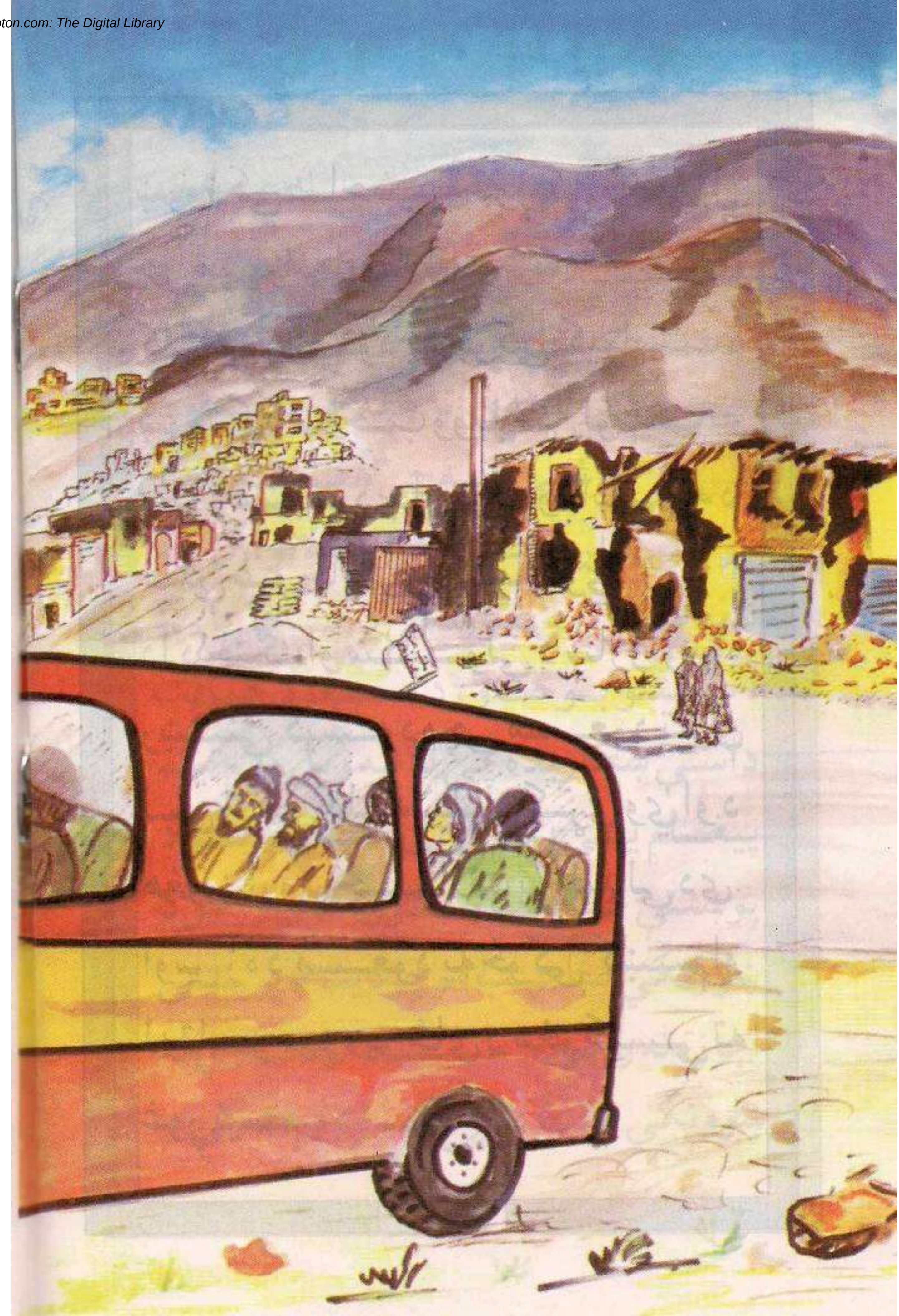

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسعود د صنف مخې ته ودرید او د خپلې کیسې له پیل مخکې یې یو شمیر عکسونه له خپل بکس څخه را وایستل او د ښوونکي صاحب پر میز یې کېښودل. موږ ټول د کیسې اورېدو ته منتظر وو.

مسعود غاړه تازه کړه او خپله کیسه یې په یو غمجن حالت او غږ سره داسې پیل کړه.

ماما کره چې د جنګ په ښار کې دی ولاړو. کله چې ښار ته ورسیدو... مسعود نه شو کولای خپلو خبرو ته دوام ورکړي، ځکه ستونی یې ډک ډک کیده او اوښکی یې په سترګو کې راټولې شوې وې. موږ هم به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

صبرۍ سره د هغه د کیسې د اوریدو په انتظار وو چې د جنګ په ښار کې څه پیښ شوي دي. بالاخره مسعود په ژړه غوني غږ سره خپلې کیسې ته دوام ورکړ.

مخکې له دې چې له خپل ښار څخه روان شو موټر نه پیدا کیده. موټروانان بیریدل او ویل یې: موږ ښار ته نه شو تللای ځکه هلته جنګ دی. له زیات انتظار او د مور له زاریو وروسته یو موټر چلونکي ومنله چې موږ د جنګ ښار ته ورسوي. د موټروان له خیرې څخه ښکاریده چې مهربانه سړی دی. ځکه په هغو شرایطو کې هیڅوک نه حاضریدل چې

ځان له خطر سره مخامخ کړي. موږ اړ وو
چې ولاړ شو. ځکه ماما مې احوال را
استولي وو چې ورتګ يې حتمي کاوه.
لنډه دا چې موټر روان شو او په دوړو او
خاورو کې مخکې ته سړك نه ښکاريده
چې چيرته دی. څو تنه نور هم چې له موږ
سره په موټر کې ملګري شول پخپلو کې
يې سره ويل: ښه وشو چې د دغې مور او
زوي له برکته مو موټر پيدا کړ. خدای دې
وکړي چې په خير ورسيږو او موټر په
مرميو او يا توغندي ونه لګيږي. زه او
مور مې هم ډاريدلو ځکه د ماين خطر هم
و.
له يو ساعت وروسته مو په لاره کې د يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

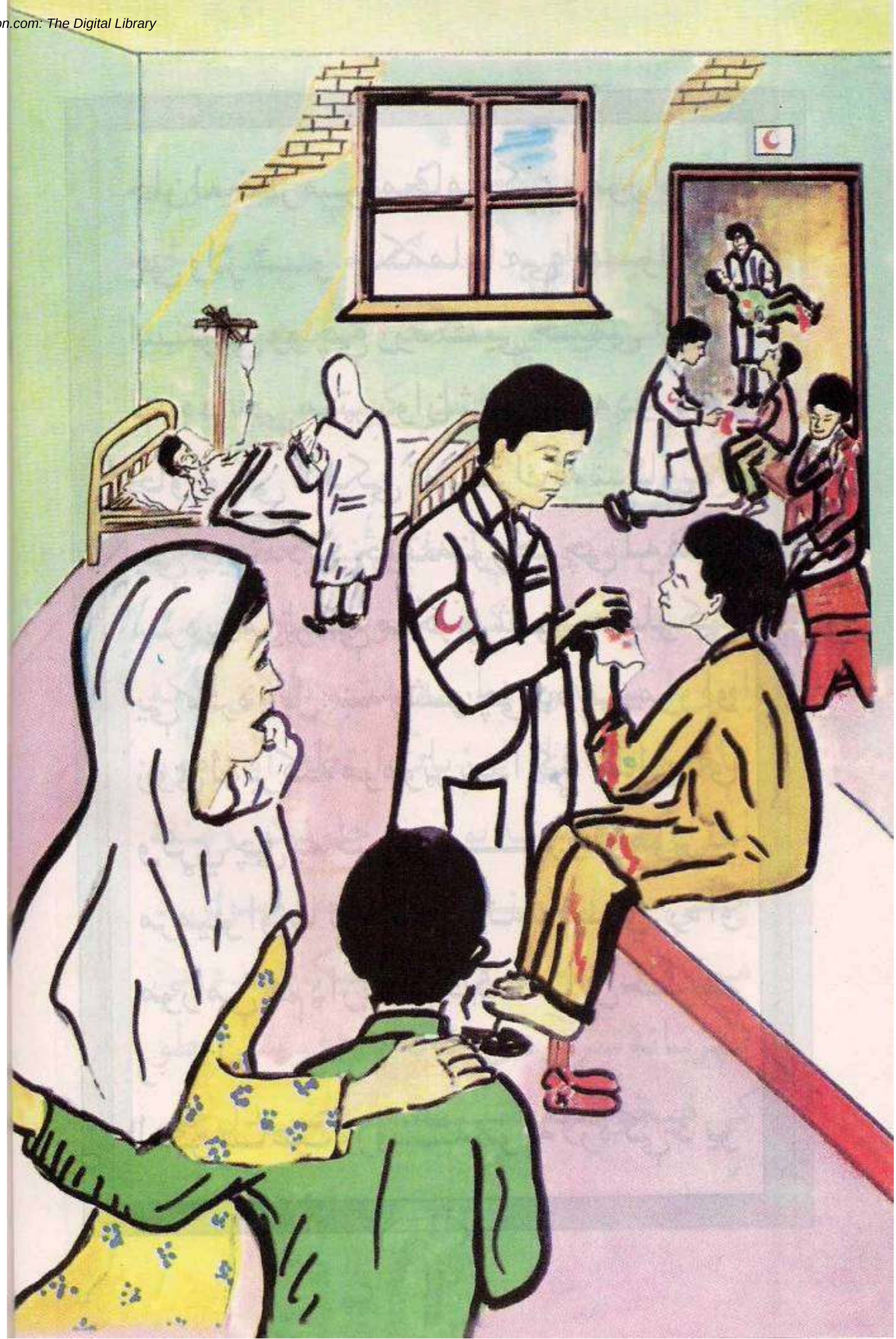

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښوونځي وداني وليدله چې سوې او ورانه شوې وه. څوکۍ او د ښوونکي ميز او نور له ياده تللي خوبونه وو چې ګنې هيڅ نه وو.

ټولګي او د مکتب د ادارې د يوالونه سوري سوري وو. د کلي يوه سپين ږيري کيسه کوله چې څه موده مخکې په همدې ښوونځي کې يو ښوونکی او درې تنه زده کوونکي د توغندي د لګيدو له امله شهيدان شول. هغه دي هغه بيرغونه وينې! هغه يې قبرونه دي. کله چې له ښوونځي څخه تير شو لاره ډيره خرابه وه او موټر ورو ورو روان و. ما د سړک ښي او کيڼ خواته کتل بدبختياني مې ليدلې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمونه مې لیدل او د ځګرې محصول مې لید. له نیم ساعت وروسته یو روغتون ته ورسیدو مور مې ترې شوې وه له موټروان څخه یې وغوښتل چې ودریږي. کاشکې هیڅکله نه وای دریدلي، روغتون ته ورننوتلو. نه پوهیږم څنګه مو د هغو ټولو شیانو د لیدلو زغم کاوه. د خلکو بیروبار د کورنیو ناري سورې، د ناروغانو زګیر وي. درې تنه ډاکتران او یو نرس د ژغورونکو ملایکو په شان هر خوا زغلیدل او ټپیان یې د عملیاتو خونو ته وړل. ټپیان اکثره ماشومان وو. یو مور ډاکټر ته زاری کولې چې ډاکټر صاحب،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم مې د مرګ په حال کې دی. ډاکټر ورسره په نرمۍ خبرې کولې. دده په لیدلو سره مې مور او به هم ونه ښېلې.

یو ډاکټر مې مور ته ویل نن سهار په هغه نږدې کلي کې درې ځلور توغندي ولګېدل چې په ترخ کې یې په لسګونو تنه مړه او ګڼ شمېر ټپیان شول. سترګې مې تورې تورې کېدې د مور لاس مې ونیو او په زیاتې خواشینۍ سره موټر ته وروختلو.

د موټر سورلۍ موږ ته انتظار وې. هغوی ټول خواشیني او خپه ښکارېدل. یوه مرګونې چوپتیا په موټر کې خپره وه. موټر روان و او

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ هم په چرتونو کې ډوب وو.

د ماما تر کوره مو یوه خبره هم سره ونه کړه. د ماما د کور خواته مو له موټروان څخه وغوښتل چې موږ پلي کړي. کله چې د ماما کره ورسید و فکر مې وکړ چې له مړو سره مخامخ یو.

ماما د ماما میرمنې او بچیانو یې یوازې پوستکي پر مخ لرل. لوږه غم او وحشت او په هره شیبه کې د توغندیو غږونو خلک له ګڼ شمیر مصیبتونو سره مخامخ کړي وو.

ماما مې راته ویل په ښار کې نه درس شته نه تعلیم. خلک ټول وږي دي جنګ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو هر څه ورڅخه اخستي دي. کور نه لرو، ډوډۍ نه لرو، لوست او ښوونه نه لرو یوازې او یوازې شهیدان لرو، هره ورځ یوه مور بوره کیږي او یو زوی بې پلاره کیږي او بې موره کیږي او زړې ښځې په دعا دي چې وطن ته سوله راولي.

ښوونکي او د ټولګي ملګرو په څیر سره د مسعود خبرې اوریدلې. د ټولګي فضا خاموشه وه ځینو ورو ورو ژړل.

مسعود عکسونه د میز له سره راواخستل او د ټولګي ملګرو ته یې ښودل چې د جنګ د ښار د خلکو د تراخه ژوندانه ښکارندوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسعود خبرو له نورو څخه زيات پر خالد اغيزه وکړه او هغه يې حيران کړی و. نوید ژړېده. ښوونکي صاحب هم په فکرونو کې ډوب و.

مسعود عکسونه بيرته ټول کړل او خبرو ته يې داسې دوام ورکړ. دوه ورځې مو په زيات مشکل سره د جنګ په ښار کې تيرې کړې او دعا مو کوله چې ژر او په خير سره له دې ښار څخه ووځو.

د ماما مشکل مو د مور په موجوديت کې حل شو. د خلکو د غمونو او کړاوونو د اوريدو توان مو نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

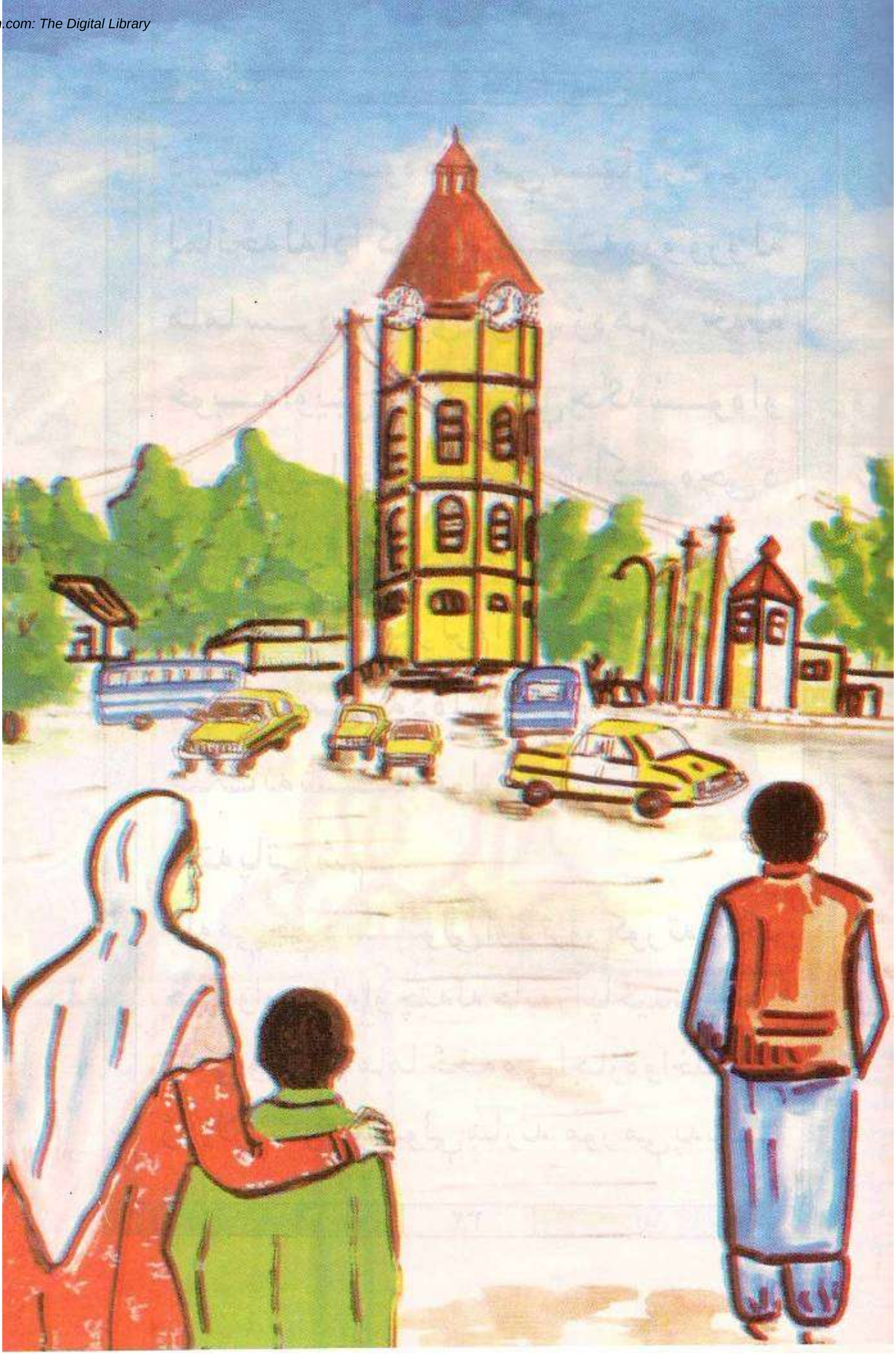

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریمه ورځ شوه مور مې سهار وختي د
لمانځه له ادا کولو وروسته ورو ورو له
ماما سره خبرې کولې. زه هم یو څه له
خوبه اویښ وم، مور مې جګه شوه او
ویې ویل ورور اجازه راکړه چې د
مسعود د ترور کره ولاړه شم ستا له خور
سره هم یو څه کار لرم او ډیره موده شوې
چې هغه مې نه ده لیدلې او دا چې هلته
جنګ نه شته غواړم درې څلور ورځې
هلته پاتې شم.
کله مې چې د سولې او د ترور کور ته د تګ
خبره واورید له او چته له ځایه را پاځیدم او مور
ته مې وویل له ماما څخه مې اجازه واخله چې
زر ولاړ شو د سولې بنارته. مور مې په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

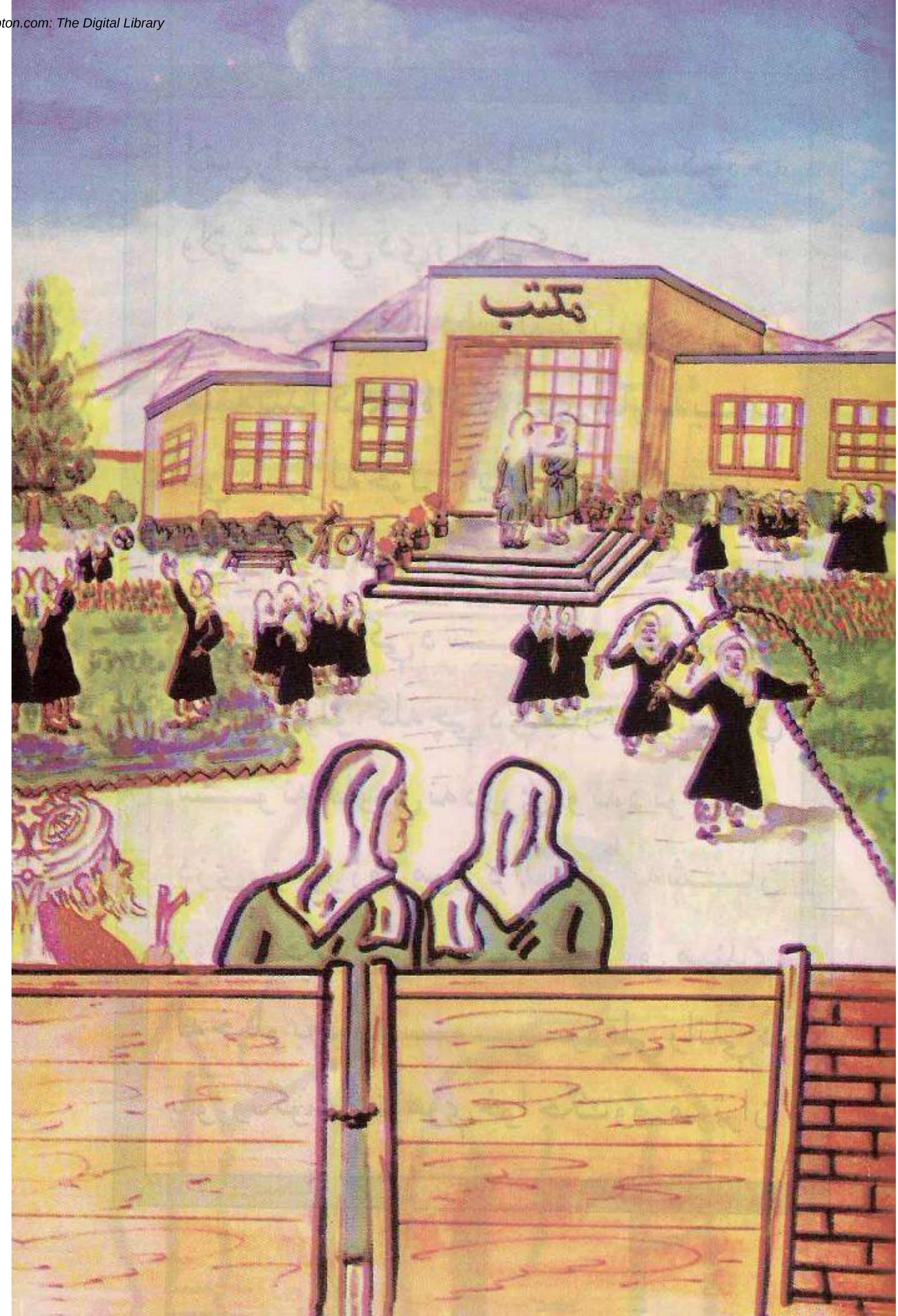

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس را تیر کړ ویې ویل تلوار مه کوه څه ولاړ شه کالي دې راټول کړه.

د سولې د ښار د لیدلو له پاره مې زیاته مینه پیدا کړې وه ځکه د دې ښار په باب مې د مور له خولې زیاتې کیسې اوریدلې وې. له ماما سره مو په مخه ښه وکړه او په یو زاړه موټر کې د سولې د ښار په لور روان شولو. کله چې دې ښار ته ور نیږدې شو نه خاورې نه دوړې او نه د توغند یو ډزې، زموږ زوړ موټر د الوتکې په شان روان و ځکه سړکونه ټول قیر وو. میندې له خپلو بچیانو سره تلې راتلې د پلورنکو غږونه هرې خوا جګ وو. موټران

(c) ketabton.com: The Digital Library

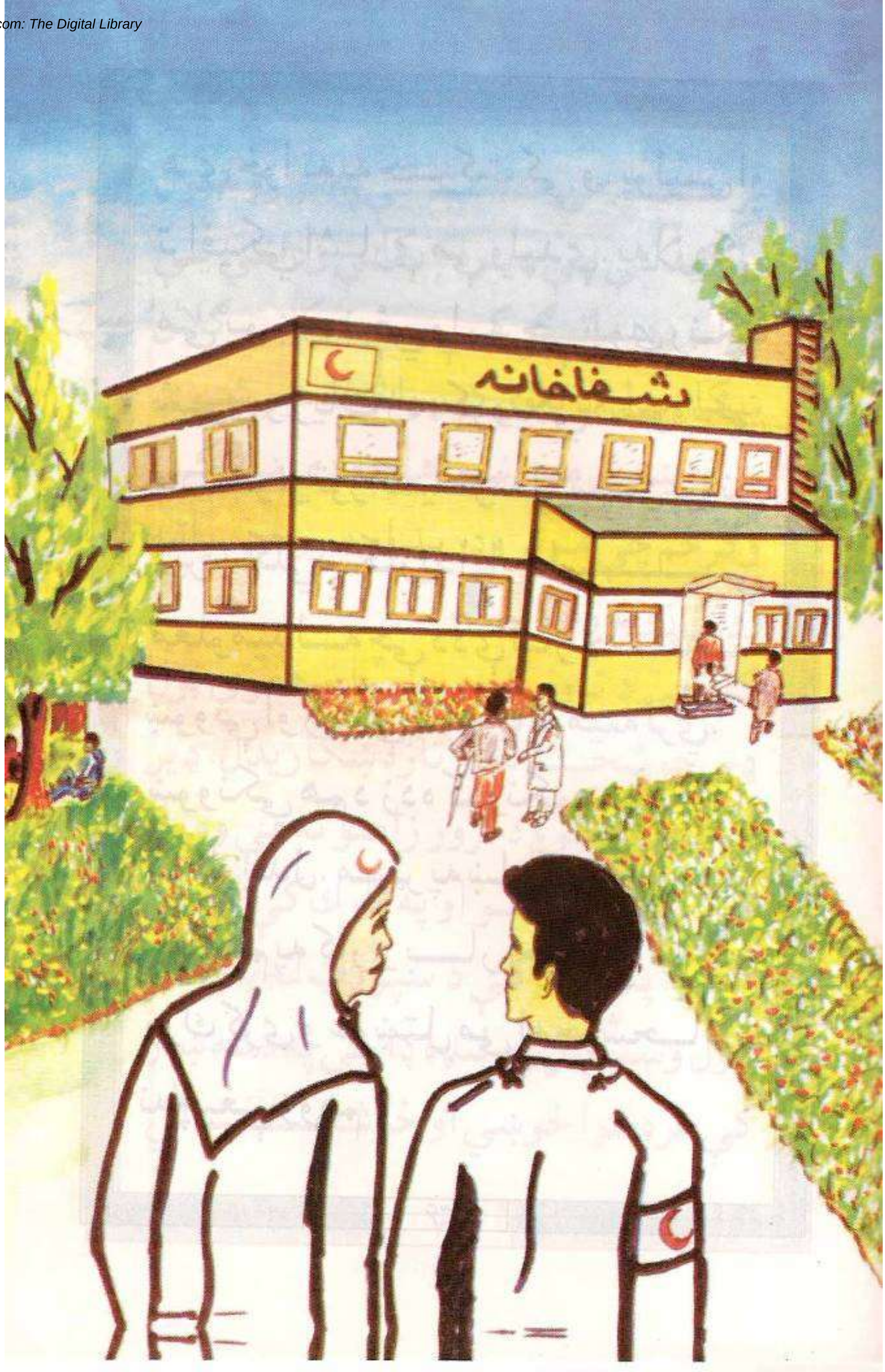

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرې خوا ته په حـــرکت کې و. پولیس او ترافیکي اشـارې مې ولیدې. په لاره کې مـې یـو ښوونـځي ولیـد چې نـوی رنـګ شــوی و زیات زده کوونکي د ښوونځي و د نجونو تور کمیسونه او سپین پړوني ډیر ښکلي ښکاریدل او داســـــې معلومیدلــه چې ددې ښار خلــك لــه ښوونې او روزنې سره زیاته مینه لري. ښوونکي هم د زده کوونکو په منځ کې ښکاریـدل. مـوټر په ښار کــې روان و او خلك هم په کار و بـــار اخته وو. ما ځان ورك کړی و غوښتل مې له خوشحـالۍ نه چیغې ووهم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو حل مې سترګې په يو روغتون ولګيدلې چې ډيره ښکلې ودانۍ يې درلوده په انګړ کې يې ښکلي ګلان ښکاريدل. د ترور کور راڅخه هير شوی و. غوښتل مې نور هم په دې ښار کې وګرځم چې موټر ودريد او مور مې راته وويل زويه راورسيدو.

کله چې د ترور کره ورسيدو هغوی ټول ډير خوشحاله او تازه ښکاريدل. ډير خوشحاله شوم د ترور زامنو ته مې وويل چې بهر ولاړ شو او په پارك کې لوبې وکړو. په پارك کې د سپورټ له پاره هر ډول وسايل وو لنډه دا چې په دغه ښار کې هره خوا خوښي او خوشحالي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه. زموږ ټولو خيرې يو ځل بيا خلاصې
او خوشحالې شوې وې.
مسعود د ميز له سره بيا خپل خپلې
عکسونه را واخيستل او موږ ته يې
راوښودل دا عکسونه د سولې د
ښار وو، دومره ښکلي ښار موږ په خوب
کې هم نه وليدلى او پوه شو چې د جنګ
او د سولې د ښارونو ترمنځ څومره
توپير دى.
مسعود عکسونه ټول کړل او د خالد او نويد
خواته يې وکتل او پخپل ځاى کيناست.
بيا د درې د ښوونکې صاحب خپلې
خبرې داسې پيل کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوږو بچیانو! د مسعود جان کیسه مو واورید له اوس زه له تاسې څخه پوښتنم چې کوم ښار ښه دی د جنګ او که د سولې؟ ټولو په یوه غږ د سولې! د سولې! په دې وخت کې د دري ښوونکي صاحب لکه چې د ټولګي له ټولو حال احوال څخه خبروي په مهربانۍ سره د خالد خواته ورتاوشو او له هغه څخه يې وپوښتل: خالد جانه ستا نظر څه دی؟ خالد چې د کیسې له پیل څخه ژړغونی غوندې و چیغه کړه د ښوونکي صاحب خواته یې ورمنډه کړه او د هغه په غیږ کې یې ځان واچاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښوونکي صاحب په مهربانۍ ورته وویل:
خالد جانه بچیه!
له نوید څخه بـښنه وغواړه زه له هر څه
نه خبـریم له مسـعود جان څخه هم مننه
وکړه.
نوید او مسـعود دواړه ښوونکي صاحب
خواتـه ورغلل او خالـد یـې په غیږ کـې
ونیو. نور هم ورغلل او خالد یې په غیږ
کې ونیو.
د درې ښوونکي صاحب ډیر خوشحاله و
او ډیر ژر د څلورم ب ټولګي بیا د سولې
او دوستۍ ټولګي شو.
په دې وخت کې ښوونکي صاحب د تختې
خواته روان شو او ویې وویل د سولې اتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مســـــعود دی چې د دوو مرورو ملګرو

ترمنځ یې د پخلاینې زمینه برابره کړله له

هغه وروسته مسعود د ســولې د کوچني

اتل په نامه یادیده.

اوس نو زموږ ټولګی سربیره پر دې چې

ښه نوم او نښان پیدا کړ د ســولې کوچنی

اتل هم لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

Preface

Dear readers,

It is an obvious fact that peace is the most urgent requirement of our society and all Afghan people, old, young and children are impatiently waiting for it. But the point at the issue is that we should not wait for the others to bring peace for us. We ourselves should try hard to ensure peace in our society. We should start peace initiatives from the grassroots levels i.e. schools, families, villages and work collectives and expand it to the nation level.

Sanayee Development Organization (SDO) has published an illustrated children story in Dari language entitled "Small Champion of Peace" written by Ahmad Farid Arfi. This book gives a strong motivation for peace initiative at the grassroots level.

It is worth mentioning that the story of this book not only gives a moral lesson from disastrous consequences of war but gives a strong motivation for peace as well. This book will be usefull for the children, teenagers and other group of the society.

By publishing of this book I hope that we may take a step forward toward dissemination of culture of peace in our society.

With Regards,
Raz Muhammad Dalili

(c) ketabton.com: The Digital Library

5

Da Sule Kochnay Atal

(Small Champion Peace)

Published by : Sanayee Development Organization (SDO)
Editor - in - Chief : Raz Muhammad Dalili
Author : Ahmad Farid Arifi
Translated by : Ghulam Hazrat "Rahimi"
Edited by : Ass. Prof. Sarwar Mamound
Artist : : Sultan Hamid Fanoos
Composed By : Saifullah Zamani

1st Edition : 1000 copies, Financed by (SDO), May 2007
2nd: Enditon : 1000 copies, Financed by (SDO), Nov 2007
2nd: Enditon : 1000 copies, Financed by (SDO), Feb 2008

Publishing date : Apr 2010
Number of copies : 2000 copies
Financed by : Sanayee Development Organization (SDO)

Kabul address : Sanayee Development Organization (SDO)
Qala-e-fatiullah 9th street, Near Shahoon Electricity Junction
Kabul telephone : 0093-(20) 2201693
Post Box : 181 Kabul Afghanistan
Email : sdfkabul@ceretechs.com
Websites : wwwsanayee.org
Www.nawidefarda.com

Peshawar Address : Kabul English Language Center,
Behind Orakzai Plaza and total CNG, university Road Shaheen
Town, Peshawar Pakistan
Telephone : 0092-91-5842155 - 91582165
Fax : +92+-1-5845139

All Rights Reserved

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library